

ARTS ESCÈNIQUES

Joan Carreras i Alicia Pérez són els Macbeth d'un espectacle hieràtic que situa l'eix del conflicte en la traïció sexual i l'ambició. DAVID RUANO

Un experiment libèrrim

Arriba al Teatre Nacional l'original i fallit 'MCBTH' d'Alex Rigola

Crítica

'MCBTH (Macbeth)'
TEATRE NACIONAL
Dijous 11

SANTI FONDEVILA

En Àlex Rigola hi conviuen des dels seus inicis dos directors. Un és el d'*Un cop baix* (2000), de David Dresser, o el posterior *Nixon Frost* (2009), de Peter Morgan. L'altre és el de *Titus Andrònic* (2001), *Santa Joana dels escorxadors* (2004) o *Coriolà* (2012).

La diferència entre l'un i l'altre és la subjecció al text del primer i l'absoluta llibertat del segon, amb aportacions que surten del seu imaginari i d'una voluntat de crear del nores espectacles amb una lectura contemporània, com el Shakespeare que acaba d'estrenar al Teatre Nacional de Catalunya.

Qui avisa no és traïdor i ja en el títol podem veure-hi una important sostracció: hi manquen les vocals. I en el cartell promocional la parella Macbeth riu, tot i que som davant d'una tragèdia ben sagnant. Els lectors més informats ja deuen saber que l'estrena al Temporada Alta no va anar gens bé i que, en una actitud insòlita en el món del tea-

tre, Àlex Rigola es va disculpar. Pel que sabem, l'obra s'ha reduït uns dotze minuts, però sense tallar res de la versió que Rigola anomena "lliure" però que es libèrrima. El que ha canviat és el ritme. I diem *libèrrima* perquè el director posa la mirada en Macbeth –deixant de contrapunt Lady Macbeth, tradicionalment la conspiradora que influeix en el seu marit per matar el rei– i perquè és possible que es faci poc entenedora per a qui no estigui familiaritzat amb l'obra.

En un espai escènic (una caseta envoltada d'arbres) i un vestuari deslligats de qualsevol referència històrica (els militars, amb samarretes del Celtic de Glasgow; i les bruixes, el mal, amb caretes de Mickey Mouse), Rigola vol transmetre el que viu Macbeth (Joan Carreras) amb les paraules del poeta però dites des d'un hieratisme que, teòricament, amplifiqui les seves resonàncies. I és ben cert que fins a l'assassinat de Banquo la funció aconsegueix el seu objectiu, però després Rigola es deixa anar introduint, per exemple, una pujada de testosterona de Macbeth que es refrega fins i tot amb els arbres i... la tragèdia tacada amb tocs d'humor.

Al segon acte, breu, Rigola aprofundeix en el hieratisme i l'estatisme sobre un espai escènic mental que s'aproxima a una instal·lació plàstica. Els actors segueixen les instruccions del director, però, una vegada més, constatem la falta d'experiència en la dicció de les obres de Shakespeare, llevat de Lluís Marco, Marc Rodríguez o Alicia Pérez. Joan Carreras està brillant. De fet, l'obra és ell i és a l'únic a qui es permet una expressivitat corporal afegida a les paraules. A la fi, una creació original, però fallida. —

L'escuma de la vida

Crítica

'Drugs kept me alive'
TEATRE DE SALT
Dijous 11

JUAN CARLOS OLIVARES

Jan Fabre rubrica l'espectacle *Drugs kept me alive* amb la sentència del savi romà Varro Reatinus: " *homo bulla est*", [l'home és una bombolla (de sabó)]. Una esfera irisada, lleugera, plena d'aire, que en un instant desapareix. Són les últimes paraules que pronuncia l'extraordinari performer Antony Rizzi, mentre il·lumina el seu cap com una bola suspesa sobre una taula-altar. Fabre sembla tan fidel al Temporada Alta com a la celebració de la vida mitjançant la seva obsessiva reflexió sobre la mort. Les seves obres són infinites variants sobre la clàssica dualitat entre eros i tanatos. Aquesta vegada és menys metafísic.

Jan Fabre celebra la vida a partir de pensar en la mort. BERGMANN

Aquí parla del plaer que proporciona el cos i de totes les substàncies que multipliquen les seves percepcions. Un muntatge sobre les sensacions –naturals o artificials o combinades– i la mirada gairebé infantil sobre els estralls que causa aquesta recerca.

Llenguatge irònic, directe, publicitari, narcisista, naïf. Moviment

que s'apropia descaradament d'una infinitat d'estils coreogràfics. Espai que funciona com a farmaciola i enciclopèdia farmacèutica, entre núvols d'escuma i bombolles de sabó. I al centre, un polifacètic Rizzi tocat amb un barret de giròvag hedonista, buscant-se al seu melic psicotròpic l'univers. —

PORTEM 'ELS MILLORS POETES DEL SEGLE XX' A LES ESCOLES

FRANCESC JOSEP ROBERT
PROFESSOR DE LA UPC A L'EETAC DE CASTELLDEFELS

"No he llegit gaire poesia, així que m'anirà de primera"

"L'any passat em vaig fer subscriptor de la Col·lecció *Bernat Metge* i vaig descobrir els clàssics. Com que vinc del món de l'enginyeria no els coneixia gaire. Tampoc no he llegit gaire poesia, així que la col·lecció *Els millors poemes catalans del segle XX* m'anirà de primera per entrar en aquest món amb més atenció. També els anirà bé als meus fills, a veure si aconseguim que tot i el canvi que representen les noves tecnologies es continuï llegint per tenir pensament crític i criteri propi. Regalo la segona col·lecció al Santa Teresa de Jesús de Vilanova i la Geltrú, on van els meus fills".

JORDI GRAU
PROFESSOR DE SECUNDÀRIA

"A Sentmenat traurem el suc d'aquesta col·lecció"

"M'he subscrit a la col·lecció de l'ARA perquè em fa gràcia que un institut en rebí una altra. Sóc professor de català a Sentmenat i traurem el suc d'aquesta col·lecció. A batxillerat llegim poemes de bona part d'aquests poetes i intentem entendre la segona vida de les paraules. De petit, recordo la meua besàvia que recitava poesies llarguíssimes: avui en dia la gravariem. De jove, vaig seguir la petjada dels poemes a través dels cantautors".

REGALA'T POESIA
REGALEM-LA A LES ESCOLES

Informa-te'n al 902 570 941
elsmillorspoetes@ara.cat
www.elsmillorspoetes.cat

